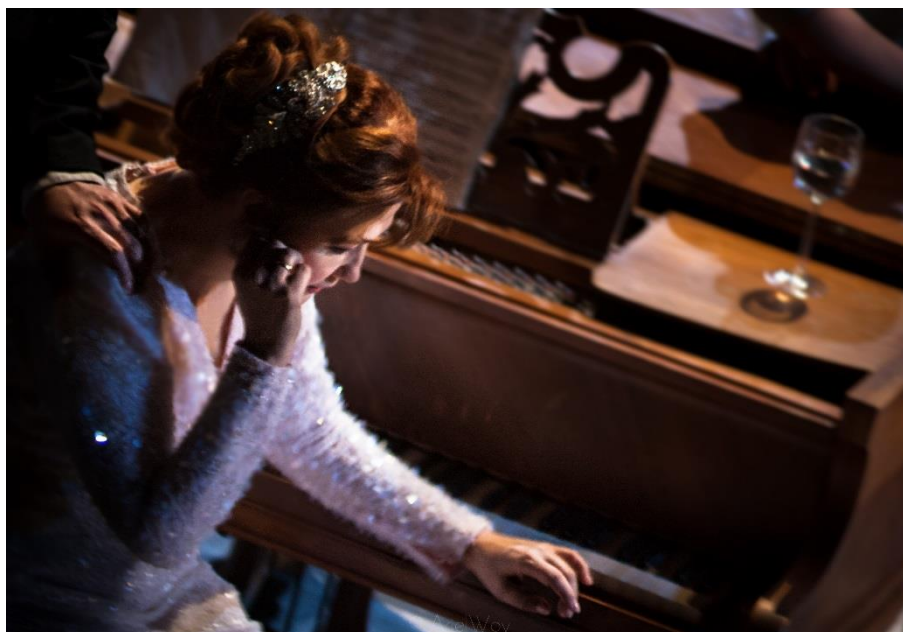

Violettaként, ismét Debrecenben

Gyürky Katalin interjúja Kolonits Klárával Hajdú Press, április 1. 2016

<http://www.hajdupress.hu/cikk/violettakent-ismet-debrecenben-interju-kolonits-kl>

- *Hogyan jött a felkérés, hogy a debreceni színházban játssza el Violetta szerepét?*
- Ez egy izgalmas történet, ugyanis két héttel a próbák megkezdése előtt hívott fel a karmester, Szabó Sipos Máté, hogy az eredetileg felkért Violetta, akinek szánták a szerepet, visszamondta a felkérést, s szüksége lenne rám.
- *Ugyanakkor az is rendkívül izgalmas, hogy Ön tulajdonképpen visszajött Debrecenbe, hisz a pályája elején, 1995 és 1997 között itt volt társulati tag. Milyen volt visszatérni ebbe a teátrumba játszani, ahol, ha jól tudom, a kollégái annak idején a színészmesterség elsajátításában is sokat segítettek. Mesélne ezekről a debreceni éveiről?*
- Mivel én a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola budapesti Tanárképző Intézetének magánének szakán végeztem, s igazából koncerténekesnőnek készültem, a tanszakon valóban semmiféle színpadi gyakorlatot nem szereztem. Ám a Ruszt József rendezte Varázsfuvola, amit 1994-ben a Kamaraoperában játszottunk, akkora hatással volt rám, hogy eldőlt, színpadon szeretnék dolgozni. A diploma után Kocsár Balázs hívott Debrecenbe, ahol akkor az igazi nagyok dolgoztak: Mohos Nagy Éva, Tréfás György, Albert Tamás. A Debrecenbe kerülésemet azonban egyáltalán nem éreztem könnyű lépésnek az életemben. Akkor volt kicsi a fiam, illetve még soha nem voltam távol az otthonomtól, s abszolút kezdőként bekerülni egy jól funkcionáló, erős, tipikus társulati hierarchiával rendelkező színházba nem volt konfliktusmentes feladat, hiszen az én alkatomhoz nem igazán illik a társulati lét. Lengyel György azonban, és a színház akkori vezetése mindenkit, mint egy nyájat, próbált terelgetni s összetartani: a tánc, a próza és a zenés tagozat szimbiózisban élt, s egymás produkcióira is nagyon odafigyeltünk. Ráadásul az egyik itteni társulati tag lett később az élettársam, aki mindig megnézett a színpadon, s mindig el is mondta a véleményét, azt, hogy min kéne változtassak. S bár vele később elváltak útjaink, a színészi munkám tökéletesítésének igénye megmaradt bennem. Ami később a férjem, Dinyés Dániel

zongoraművész, zeneszerző, karmester révén továbbra is adott volt, hiszen a prózai színházhoz is folyton közel lehettem, s olyan nagy művészek, mint Molnár Piroska, Benedek Miklós segítettek nekem a tanácsaikkal. Tehát elmondhatom, hogy óriási kaliberű színészeknél tanulhattam a színészmesterséget. Miközben ezzel párhuzamosan az az igény is folyton ott munkált/ott munkál bennem, hogy az éneklésem is egyre tökéletesebb legyen. Visszatérve Debrecenre: amikor 1997-ben távoztam innen, soha többé nem lettem társulati tag. De 2004-ben visszatértem ide egy szerep erejéig, s most újra meghívtak. S amikor most bementem az öltözőbe, s feltettem magamnak a kérdést, hogy vajon elértem-e azt, amiért elkezdtem ezt a pályát, érdemes volt-e mindaz, amit eddig csináltam, azt éreztem, hogy igen, elértem, s megérte.

- *Violetta* szerepét számtalanszor, számtalan rendezésben játszotta már. Ilyen értelemben jól érzem, hogy sorsszerű, hogy az egyik mesterkurzuson, Ileana Cotrubasnál is épp ezt a szerepet gyakorolták?
- Nagyon sok ilyen találkozásom volt a *Violetta* kapcsán, ami azt jelezte, hogy nekem erre a szerepre különösen figyelnem kell, hogy dolgom van vele. Ez volt az első szerep, amit az Operában ösztöndíjasként már 1995-ben kijelöltek számomra. Aztán Mazalin Vandával, aki most itt Debrecenben korrepetitorként dolgozik, huszonevésen szintén nekiálltunk megtanulni. Majd pedig 2002-ben a férjem tanította be ezt a szerepet nekem igazán, akkor játszottam először, Horváth Patrícia rendezésében, a színpadon is. A mostani, debreceni rendezéssel a nyolcadik vagy kilencedik rendezésnél, s nyolcvan fölötti *Violetta* előadás-számnál tartok. Ám ez egy annyira összetett szerep, aminek sosem lehet a végére érni. Tehát Ileanával csodálatos volt a találkozás, de minden egyes rendezés, most Nadine Duffaut rendezése is egy építőkő, nagyon jelentős építőkő a *Violetta*-megformálásom szempontjából. Nem tudom, meddig játszhatom *Violetta*-t, de a végén, az utolsó *Violetta*-mban ez a sokféle építőkő mind benne lesz.

- *S akkor nyilván összeáll majd egy teljes Violetta-kép Önben.*
- Szeretném jelezni: a végére akkor sem érhetek. Ez egy zseniális darab. Ezt nem teheti az ember magáévá, csak próbálkozhat vele. Én is ezt teszem.
- *Ha már a Violetta-kép építőköveinél tartunk: melyik rendezés áll Önhöz közelebb, a hagyományos Violetta-felfogás, amelyben ez a nő elszenvedi a sorsát, feláldozza magát és az életét a szerelemért, vagy Nadine Duffaut rendezése, ami teljesen más koncepción alapul?*
- Ez egy sokkal sarkítottabb, kicsit keményebb felfogás, ami most, a saját koromnak nagyon megfelel. Nyilván nem pályakezdő vagyok, hanem egy érett nő, érett személyiség, aki hoz döntéseket, ezért nagyon tetszik az a Violetta, aki nem elszenvedi az életét, hanem mer döntéseket hozni, s viseli is azok következményeit. Nadine koncepciójában Violetta egy modern nő, igazi személyiség. Nem egy kétdimenziós figura, hanem olyan, aki mer unszimpatikus is lenni a színpadon. Feladatomban érzem, hogy ne erkölcsi felsőbbrendűséget közvetítsek általa a színpadon, hanem egy hús-vér nőt, aki az elején a neki udvarló fiatalemberrel mer „szemét” is lenni. S Nadine-nak van egy pár nagyon pontos ötlete, amelyekkel ezt meg tudjuk valósítani a színpadon. Ugyanakkor arra is gondolnunk kell, hogy ami a darab keletkezésekor erkölcsi mérce volt, az már nagyon távol van tőlünk. Ma már egy tudóbeteg nő kiközösítését sem úgy éljük meg, mint azt akkoriban megélték, nem is beszélve a férfiak nőkön elkövetett erőszakáról. Ráadásul én már nem egy huszoneves, törekeny nő vagyok, s ezt nem is akarom közvetíteni a színpadon, mert az hamis lenne. Anakronisztikus lenne, ha egy jóval fiatalabb nőnek akarnék látszani. Ezért nagyon jó, ami Nadine Duffaut rendezésében a végén történik: amikor Violetta minden női attribútumától megfosztatik, az nagyon kemény dolog, de végtelenül igaz. A női szépségünket az idő múlásával elveszítjük, de nők maradunk, s anyák, akkor is, ha nincs gyerekünk. Ezért a darab végén, meglett nőként, lenyírt hajjal még én vigasztalom Alfredot, hogy meg fogok halni, mintha az anyja és szerelme lennék egy személyben ebben a produkcióban. Ez drasztikusan más felfogás, mint az eddigi Violetta-értelmezések, s nekem ez most nagyon stimmel. Ehhez az életkoromhoz rendkívül jól illik ez a rendezői koncepció..

- *Violetta tehát a darab végén nőként, s ilyen értelemben „anyaként” is távozik az élők sorából. Milyen érzés Önnek, hogy a legtöbb szerepének a végén meg kell halnia a színpadon?*
Messziről indítom a választ, ugyanis én olyan gyerek voltam, aki rettegettem a haláltól. Általános iskolában, amikor az egyiptomi kiállításom megláttam a múmiákat, sokkot kaptam s kirohantam a múzeumból, iszonyatosan félve a nemléttől. Ez a szorongás kamaszkoromig kísért engem. Am nagyon hamar lettem édesanya, s volt egy pont, amikor úgy tűnt, hogy sem én, se a fiam nem maradhat életben. S ott, belekerülve ebbe a helyzetbe, szembe kellett néznem a halállal, „ki kellett egyeznem” vele. Ennek a folyamatnak nagyon sok stációja volt. Úgy alakult az életem, hogy mindenféle halálos betegség elért már, s itt kapcsolódik a Traviatához a személyes történetem. 2006-ban asztmás lettem, s egy alkalommal olyan asztmás rohamot kaptam, hogy azt mondták a férjemnek: ha háromnegyed órával később hoz be a kórházba, már nem tudnak megmenteni. Így nem véletlen, hogy a mai főpróba végét sem tudta megnézni a férjem, pedig itt van velem Debrecenben. Nem tudta, mert már látta a halál szélén a feleségét, már ténylegesen megélt ilyen helyzetet. Én viszont ezeket az élményeimet bele tudtam tenni a Bohéméletbe, a Rigolettóba, vagy most ebbe a szerepembe, s minél többször halok meg a színpadon, annál kevésbé félek a haláltól.

- *Mindezt úgy is értelmezhetjük, hogy azért kapja meg ezeket a szerepeket, hogy tudjon „bánni” a halál gondolatával.*
- *Ez annyira így van, hogy a nagyszüleim mellett is ott voltam, amikor meghaltak, s most ősszel, amikor a nagyon szeretett apósom ment el, szintén ott tudtam lenni mellette. Azaz az ember át tudja vezetni a szeretteit és saját magát is a létből a nemléttbe. Azt hiszem, hogy a szeretetnek ez az egyik legmagasabb foka, legfontosabb része: az, hogy ezt az úton levést az ember meg tudja valósítani. Ez olyasfajta tudás, tapasztalat, ami benne van a szerepeimben is..*

Szerző: Gyürky Katalin | Képek: Woytynowska Kaya Ariel